

UM AT GANGA Í HAVNINI

NÚ ER NAKAÐ **SÍÐANI**. DAGURIN ER **27. JANUAR 2013**. EIN VAKUR **SUNNUMORGUN** VIÐ **GÓÐUM** VEDRI. EG ERI TIL **GONGU** FRÁ TERNURYGGI Á VEG Í **KIRKJU**. VEDRIÐ ER **GOTT**, TURT OG EINKI **LOT**. EG ERI Í GÓÐARI **TÍÐ**, SO **STUNDIR** ERU AT GEVA **MÆR** FAR UM TAÐ, SUM ER Á **MÍNI** LEIÐ. AT LIVA ER AT **SANSA**, HYGGA, **HOYRA** OG **MERKJA**, EISINI Í TÍ **SMÁA**. UM TAÐ SO **BERT** ER AT **MERKJA** LOTIÐ Í **ANDLITIÐ** ELLA HOYRA **KRÁIÐ** FRÁ EINI **KRÁKU** OG **ÁSANNA**, AT TAÐ ER **ONKUR**, SUM LONGU RENNIR Á **RENNIBREYTI**NI ÁÐRENN **KIRKJUTÍÐ**

HAVNIN

Jóan Pauli Joensen

Nakran beinleiðis vakran estetikk dugi eg ikki at síggja í teimum yvirvaksnu flugusmekkarunum, sum eru settur upp fyri at varpa ljós á fót bólt dystirnar, men teir eru nú einaferð har og eru vorðnir partar av býarmyndini. Ein venist við alt. Hvussu verður við teimum, um alt verður lagt undir tak, hugsu eg við mær sjálvum. Tað siga tey, at tey ætla, men tað verður ikki so leingi til vit síggja úrslitið, men ljósini koma neyvan undir tak.

Eitt sunnukvöld í plantasjuni

Plantasjan ella viðarlundin er ein perla í Havnini. Komi at hugsa um ta ferðina, vit høvdu onkran norðurlendskan fund í Norðurlandahúsinum og skuldu oman í býin og lögdu leiðina gjøgnum plantasjuna. Ein kendur finskur rithøvundur og ein norðurlendingur, báðir vaksnir upp í skógarlendið, gjørdi tá tað bragd at villast í plantasjuni. Teir vórðu tibetur funnir aftur í øllum góðum.

Plantasjan er vorðin kanoniserað í sanginum *Eitt sunnukvöld í plantasjuni*. Fyri mær hoyri eg tey syngja:

Eg fjaldur undir greinum lá fyri tey meg ei skuldi sjá, men so kom eg til at bróta eina grein so tað runt um plantasjuna hvein tað var hetta sum gjørdi tey kløkk – eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Og eg kann ikki bara mær fyri at spyrja, um tað munnu vera nógv onnur lond, sum eisini hava kanoniserað *lúrarin*, ella ein *peeping Tom* í einum populerum sangi, men tað hevur neyvan nakar hugsað um, heldur ikki yrkjarin. Tað skert kortini ikki burtur, at hann undir greinum lá, fyri at tey hann ei skuldu sjá.

Á kalvabaki á jólam

Komin fram við plantasjuni, rennur fyri mær tað annað jólakvöldið, tá eg hevði verið í býnum saman við einum vinmanni. Hann var í finastu dansiskóm, men teir riggaðu tíverri illa uttandura, tí tað var sum á kalvabaki, so hált var tað. Vit koma at fylgjast við eina hábærsligari damu, og gentlimaður, sum vinmaður mín er, so tekur hann undir armin á kvinnuni, fyri at vara um hana, so hon ikki skuldi detta, men hann hevði ikki tikið dansiskógvarnar í eið. Við eitt dettur hann. Hvussu var og ikki, so var tann samlaði dótturin soleiðis, at hon kom at liggja undir og hann omaná. Støðan var ikki ólík teirri, sum hevur verið kend í alla tíð í sambandi við at maður og kvinna eru saman, sum tað so fittliga stendur skriva í onkrari skúlabók um nöring. Bæði vóru líka paff, men tibetur fekk hvørgin teirra ilt. »Nei, álvaratos«, segði ein unglingi á veg til hús saman við eini gentu. »At vaksni fólk liggja soleiðis omaná hvørjum øðrum mitt á vegnum, vit biða til vit koma heim«. Vinmaðurin, sum baksaðist við at koma á fótur, men bleiv við at glíða, mælti tá: »Nei, vinurin. Tað er ikki, sum tú heldur. Eg datt bara«. »Datt, undarligt at detta, beint so omaná«.

Ein uttandurasamkoma

Komin oman á Vaglið rennur mín fyrsta ólavsøka fram fyri meg, eg var lítill smádrongur tá, men minnst sera væl tað opnu Havnarar við Tinghúsvøllin. Í minni mínum glampa enn ljós niður í áarvatnið. Longri aftur í tíðini vaskaðu kvinnur klæði í ánni. Kanska fara teir at taka lokið av, so áin aftur kann koma fram í dagsins ljós, og tey sum tá liva kunnu sleppa at sita á tavernum og hugna sær um summarið, teir dagar, tað ikki regnar.

Skoytibreytin er har, men eingin stendur á skoytum í morgun. Heðin

»Lívið er eitt listaverk«

Tað er nógv grønt at síggja í plantasjuni henda sunnumorgun í januar. Grønkan lýsir millum trøini og á trønum, ikki minst í øllum frábrigdunum av ymiskum grønum í mosa og skónum á trønum og viðarbulum. Tað er helt ótrúligt, hvussu nógvir grønlir litir eru til og litir sum bera í grønt. Ein litsymfoni í grønum á hávetri. Tað er sum at fáa eina sansaliga kenning av grønum.

Alt er kortini ikki grønt. Har liggur ein pizzahúsi einsamallur og innantómur, sum onkur svangur náttarvandrari hevur tveitt frá sær. Longri niðri liggur ein annar pizzahúsi og ein

øldunkur. Beint undir liðini á pizzahúsanum liggur ein kvapin bleik hit, lítið potent á at líta. Knútur er bundin á. Eg hugsu mítt um tað, sum hesin gripur ber boð um, men gloymi tað, tí eg síggi knappliga fyri mær eina listaliga avmynding í hesum trimum lutunum millum alt tað grøna. Komi at hugsa um okkurt hjá Andy Warhol ella onkrum øðrum modernaðum listamanni, sum fæst við rusklist. Spell eg ikki eru listamaður sjálvur. Ole Wich hevði straks gjørt tað til eina fitta litla installatió, men hjá mær er tað bert eitt situationistiskt upplivils henda sunnumorgun á veg í kirkju.